

მეათეობი

3-4

1995

საბრძოლო რეპორტი

ეროვნო-დემოკრატიული პირველი

მოქმედი პირები:

ანდრო
დანი
დანი
უნივერსიტი

(ნელ-ნელა იჭრება ძლიერი წვიმის
ხმაური. ამ ხმაურში იკვეთება კიბეზე
ამაყალი კაცის ნაბიჯების ხმა. ერთ-
ერთ ბაქანზე კაცი ზარს რეკავს, — ის-
მის გაბმული ზარი და რომელიღაც
კარს უკან შეოფი ძაღლის ვეფა)

ანდრო. (ირონიით) რა მოუვიდა.
ძაღლად ხომ არ გადაიქცა?

(მძიმედ, ჭრიალით იღება კარი)

დანი. შენა ხარ? თანაც ფხიზელი?

ანდრო. ჰო, შე ვარ, სხვა ვინ მოვი-
ვიდიდა ამ თავსხმაში? ვინ გვეგო-
ნე, კარს რატომ არ აღებდი? ერ-
თი პირობა ისიც ვიფიქრე, ძაღლად
ხომ არ გადაიქცა მეთქი, იქნებ შე-
მომიშეა...

დანი. შემოდი, მაინც ახრი არა
აქვს შენს გარეთ ღატოეუბას, მირ-
ჩენია, სახლში ითხუნჯო, ვიდრე
სადარბაზოში. (კარს მიაჯახუნებს)
გაიხადე ეგ სველი ტყავი და მოშე-
ცი, ნამოკვილებ...

ანდრო. ფრთხილად, იატაკი არ დ--
ახველო, თორემ შეიძლება პარკეტი
აიფაროს...

დანი. აჰა, ხომ ვამბობდი... აქეთ შე-
ვიდეთ.

(ისმის მათი ნაბიჯების და სკამის
გაღაადგილების ხმა. ერთი მათგანი
ხმაურით ნაეშვება სავარძელში)

ანდრო. რას აკეთებდი?

დანი. არაფერს.

ანდრო. რას ჰქვია, არაფერს! რო-
ვორ შეიძლება, კაცი „არაფერს“
აკეთებდეს?

დანი. შენ რაღას აკეთებდი?

ანდრო. რა ვიცი, მოვედი, წვიმს...
არაფერსაც არ ვაკეთებდი.

დანი. აი, ხომ ხედავ...

ანდრო. შუკი მაინც აგნთო, ისეთი
გრძნობა მაქვს თითქოს ვიღაცას
ემალებო.

დანი. შენ აანთე, თუ გინდა... ოთახ-
ში უფრო ბნელა, ვიდრე გარეთ,

ვერ კალექ ჩანს წვიმა... მიყვარს ამ დროს ქუჩაში ყურება...
აქედრო. ყოველთვის მალიზიანებდა ასეთი ლაპარაკი, მაგრამ ყურს აღარ უკვლავ ხოლმე.

(დაიწვევს უახრო, უმოტიუო სტვენას)

აქედრო. ნუ უსტვენს!

აქედრო. რატომ?

აქედრო. რა ვიცი, ამბობენ სახლში არ შეიძლებაო...

აქედრო. მაშინ მთელს კაკასიაში არ შეიძლება სტვენა.

აქედრო. კმ... ვითომ რატომ?

აქედრო. კაკასია ხომ ჩვენი ხაერთო სახლია!

აქედრო. პოო, ისეთი დამაჯერებელი რამე თქვი, ვერ დავუთანხმები...

(დაეჭვებული) რატომ მოხვედით?

აქედრო. მივდივარ, გამოსამშვიდობებლად გამოვიდარე.

აქედრო. ამ წვიმაში... სულ მიდიხარ?

აქედრო. სულ არ მივდივარ...

აქედრო. აბა, გასაკვებია, ნახევრად მიდიხარ...

აქედრო. აბა რას ნიშნავს „სულ მიდიხარ?“ ვითომ არ იცი, სულ, სულ ბოლოს რომ მიდიან.

აქედრო. მომჩვენა თითქოს ფხიზელი იყავი... მაინც ხად მიდიხარ?

აქედრო. ძალიან ფხიზელი ვარ... ინლოთში მივდივარ...

აქედრო. ინლოთში ხაშიში ფაქირები ცხოვრობენ და ხულწასულებს კოცონს შეუნიებენ ხოლმე, მერე ფერფლებს...

აქედრო. განგის წვალს ატანენ... სათხოვარი მაქვს...

აქედრო. იქა დეეს, სადაც ყოველთვის იღო, მაგრამ ამჯერად მე თვითონ მჭირდება...

აქედრო. რად გინდა, გარეთ შენ არ გადიხარ, სიგარეტს არ ყიდულობ, არ სეამ, ცოლი შენ არა გვაეს და საყვარელი...

აქედრო. ზოგი ჭირი მარგებელია ჩემო კარგო.

აქედრო. აქედან, — ველა ღზინი მარგებელი არ არის! მართლა ვა-

პირებ რაღაცის გაკეთებას, გული მიგრძნობს, რომ უნდა ვამტკიცებო, ხომ იცი, ვაჭარა ვაჭარა ვაჭარა, ისე არაფერი წამილია...

აქედრო. რასაც არ უნდა ვიგრძნობდეს გული, მაინც არ გაგიმართლებს, შენ არხად, არასდროს, არაფერში გაემართლებია! ყოველშემთხვევაში, აქამდე ასე იყო და, დარწმუნებული ვარ, არც შეიცვლება არაფერი. მერე ისევ მოვიწვევს შენს დახახსნელად მე და დედას რაღაცეების გაყიდვა. მომბეზრდა, ძმაო, მეც და დედასაც...

აქედრო. რას დამწხავი! დედას არაფერი უთქვამს...

აქედრო. ნახე დედა?

აქედრო. არა, ტელეფონით ველაბარაკე.

აქედრო. ტელეფონით რა უნდა ვთქვა? ვითომ არ იცნობ დედას!

აქედრო. დედას?

აქედრო. პო, დედას. ისე გაიოცე. თითქოს პირველად გაიგე ეს სიტყვა. მაგრამ რა გასაკვირია, შენ ხომ ყოველდღე უგულო და უზნეო კაცი ხარ! უკვე დაგაიწყდა, არა როგორი ტყვიელი მოგაყვანე? კარგი, მე ჯანდაბას, მოვიხელებ როგორმე, ჩათვალე, რომ მოხელებულიცა მაქვს ველაფერი, მაგრამ იმ ქალმა რა დაგიშავა, ვიფიქრია ეს ოდესმე? სულ მინდოდა, სერიოზულად, კაცურად დავლაპარაკებოდი, მაგრამ ან მთვრალი ხარ, ან თავს მარიდებ, ან საერთოდ არა ხარ არხად. კიდევ კარგი, მამა ვერ მოუსწრო შენს სიცივეებს...

აქედრო. დაგიდგა, ჩემო ბიჭუნო, ის ნანატრი წამი, როცა სერიოზული, კაცური ლაპარაკით გულს მოიოხებ? ზნეობაც მიხსენე... როგორ გირჩვენია, შეკითხვები დამისვა და მე ვიპასუხო, თუ მარტო შენ იღა პარაკებ და მე მოვიხმინო? იქნებ მოხსენებთი პარათი წარმოშედინა? ამინდიც რომ შესაფერისია სალაპარაკო... მიდი, დაიწვე, გახსენი კოლოკვიში, კერა ხედავ.

არც თავს ვარიდებ, მთვრალიც არა ვარ და თანაც ჩემი „ფეხით“ ჩავიკარდი ხახაში. ჯერჯერობით რამდენიმე ქულით მისწრებ, თუ იმასაც ვავითვალისწინებთ, რომ რამდენიმე წლით უფროსიც ხარ, აღარ ყოფილა ჩემი საშველი, ახლაც უნდა დაწვერო ანდერძი... ისე უცნაურად მიყურებ, თითქოს პირველად გაივებ ჩემი სახელი...

ღეიშო. ნუ შელამაზობები ასე! მე ის არა ვარ, ვისთანაც ერთად ლოთობ, დაეხეტები და დროს ატარებ. ამას წინათ შენი ერთ-ერთი განუყრელი მეგობარი დავინახე, გაუპარსავი, უბრალოდ შარვალი ეცვა, მგონი ჩაფხმულიც იყო. მალე შენც ეგრე იქნები! თუ აქამდე გარეგნული სახე მაინც შეინარჩუნებ, ჩემი და დედას დამსახურებაა. ისღა მაკლია, ვინმემ მითხრას, შენი ძმა გამტყვრალი და ჩაფხმული ენახეთო... აბა, თქვი, დაბჭდებიდან მოყოლებული, რამდენი რამე შეისრუტე, საკვები, სითხე, შაყუთი, ჩვენი სურვილები, ყოვლად გამოუსადეგარი განათლება და კიდევ მილიარდი ჯანდაბა. ვიფიქრია, რომ შენი სახელისნოდან მხოლოდ ერთი სახის პროდუქცია გამოდის? ერთადერთი! კესკრემენტები...

ახმდრო. კვეც შეგინიშნავს... ძალიან აკვირვებულნი კაცი ხარ, თუმცა ყოველთვის ასეთი იყავი, ვერაფერს გამოგაპარებდა კაცი. შენ ისიც გეცოდინება, რომ არსებობენ ბავშვები, რომლებიც პირდაპირ „ზედამხედველებად“ იბადებიან. იბადებიან აგრეთვე ენატანიებად და ა. შ. უფროსებთან კი არ კვლავობენ, რა თქმა უნდა, „უფროსების გულის მოგების მომენტით“ არის მათ „შემოქმედებაში“, მაგრამ უფრო ხშირად საკუთარი ინიციატივით აკეთებენ ამას. აი, ზუსტად ასეთ „ზედამხედველად“ მომეკლინე ერთი მშვენიერ დღეს. დაწყებული ღრმა ბავშვობიდან, დღემდე არ მომკლებია შენი ტოტალუ-

რი მზრუნველობა, ხელი და თვალი. რას არ იხამსე კუჭრუჭრუჭკვიანი ძმა თავის სექსუალურ მსტერი უმცროსისათვის! კესკრემენტით შეგინიშნავს, კარგია! ხოლო თუ უფრო ჩაუღრმავდებით საკითხს, დავინახავთ, როგორ შეგვეგრო უფროსი ძმის კომპლექსი დედის რქესავით... ბიჭო, დევი, ჩვენში დარჩეს, აღარ მოგებზრდა ამ ძველისძველ მელოდის აყოლილი ონანიზმი? შენს გვერდით დედანემის გარდა ჯერჯერობით არავინ მინახავს, დღემდე არც შენს მეგობარს არ ვიცივთ და, მეუბნები, ისღა მაკლია, ვინმემ რამე მითხრასო. ვინ რა უნდა ვითხრას, თუ ძმა ხარ, ვის სჭირდება შენ, ან თუნდაც მე, ჩვენს მრავალრიცხოვან ნათესავებს?..

ღეიშო. ნუ იქნები ძალიან თვითკრიტიკული, ამან შეიძლება უარყოფითი გავლენა იქონიოს შენს შემდგომ განვითარებაზე, შენ კი ჯერ ძალიან ახალგაზრდა ხარ, ჯერ წინა გაქვს ყველაფერი...

ახმდრო. ყველაფერი ფეხებ... დამისველდა...

ღეიშო. (დაცინვით) თუ გინდა ჩემს ახალ ფეხსაცმელებს მოგიტან, ახალ წინდებსაც მოგცემ...

ახმდრო. არა, კმადლობით წინდებს საერთოდ არ ვხმარობ, შიშველ ფეხზე მიყვარს ფეხსაცმელების ჩაცმა... თუმცა მოიტანე, მე და შენ არაფერს ვკარგავთ, პირიქით, ვნახავ ერთი, რას მთავაზობ...

ღეიშო. უღრმესი მადლობა, მოტანის ნება რომ დამრთე, ისიც ვიცი, შერე რომ დააბრუნებ, შენ ხომ „ისე“ არაფერი წავილია... მაგრამ წაღება და დაბრუნება კი არ არის საქმე, შენ რაღაც „სხვამ“ მოვიყვანა. მოვიყვანა ფხიზელი! ეს ჩემთვის წარმოუდგენელია... რა მრავალმნიშვნელოვნად ილიმები?

ახმდრო. დევი, ნუ ხარ ასე ეჭვიანი და სულწასული, ჯერ ხომ წინა გაქვს ყველაფერი ოდესმე მოვა

დრო და შეიტყობ... რატომ აქნევ თავს ასე მრავალმნიშვნელოვნად?..

(ამ დროს დევი ოთახიდან გადის — ისმის ნაბიჯების ხმა, ისევ შემოდის წვიმის ხმაური, რომელიც ნაფიქრებულ ანდროს გონებაში გარდაისახება ჭრიჭინების ჭრიჭინად, ძაღლების ყეფად და ზაფხულის ღამისათვის დამახასიათებელ სხვა ხმებად. ანდროს ახსენდება)

ანდრო. ქალბატონო, თქვენ ისევ სიბნელეში იხედებით და ღამეს აფურადლებთ?

დედა. მოდი, ანდრო, არ გელოდი დღეს... ისე შემოხვედი ვერც კი გავიგე... დარჩები ალბათ, უკვე გვიანაა...

ანდრო. გრილა აქ... დედა, რას ზიხარ ღამის პერანგით, რამე მოიხურე, არ გაციედე... მოვიტანო რამე?

დედა. არ მინდა, მზამოვნებს სივრილე, კარგადა ვარ ასე...

ანდრო. რა ხდება, რამდენი პეპელაა, ვერ ვიტან ღამის პეპლებს...

დედა. (წამოიყვირებს) ნელა, ანდრო, რას შვები, დაჯექი, ნუ იქნევ ამ ხელებს...

(ისმის გადაყირავებული სკამის და ცემის და ჭურჭლის მსხვრევის ხმა)

ჩემი საყვარელი ჭიქა ვატეხე, ღამბაქიცი... რამდენი ხანია ვინახავდი...

ანდრო. კარგი, დედა, რა მოვივლია, ყოვლად უმსგავსი ჭიქა იყო, ღამბაქთან ერთად კი ისეთი თავზარდამცემი იყო, თვალს ვერ უხსწორებდი... აი, ზუსტად ასეთ დროს ამბობენ ხოლმე ვიღაცეები: — ნუთუ მოვინებების ვარდა არაფერი არ უნდა დაგრჩეს ადამიანს?!

(ისმის, როგორ აგროვებს ჭურჭლის ნამსხვრევებს). ჭიქა ზუსტად შუაზე გამტყვარა, ღამბაქს, მოვარის არ იყოს, თითხმები არასწორი გეომეტრიული ფორმა მიუღია...

(ხმაურით დავრის ნამსხვრევებს მაგიდაზე ასევე ხმაურით წამოაყენებს სკამს და იატაკზე დადგამს)

დედა. შენ ისევ ნასვამი ხარ!..

ანდრო. უცრემლო კუბო, ძაღლების ყეფა, ღამის პეპლები, წვიმა, ყველაფერი — სიცოცხლე, — მძებლებს გვიბიძგებს ღუქებისაკენ... ნაიცვი რამე, ვერ გიყურებ ღამის პერანგში გამოწვობილს, კლარა მახსენდება...

დედა. კლარა?

ანდრო. ჰო, დედაშენი კლარა, რომელმაც ღედის მაგივრობა გამოიწია... „შემწვარი ბელურა“ — ასე დაარქვა ჭურთმა აბასამ კლარას, თუმცა ჩემი აზრით, „ღამის პეპელა“ უფრო მოუხდებოდა. როცა ბიძაჩემი დაიღუპა, ნახევრადშეშლილი კლარა ღამის პერანგით გამოცხადდებოდა ხოლმე ეზოში. როგორც წესი ეს შეღამებისას ხდებოდა, მოგვიანებით, ამ დროს შუქიც აინთებოდა ჩვენი სახელგანთქმული მაგიდის თავზე და მეზობლის კაცები ზაფხულის ადულებულ საღამოებს ღუდით და არყით იოხებდნენ... საწყალი კლარა! განუწერილი ღამის პერანგით გახუნებული, დახიბული ღამის ფარვანა, დაფარვატებდა, ეხლებოდა ნაიურას, სკამებს. მაგიდას, ვველაფერს და გამტყვარალი კაცებიც გარდაცვლილებს არყით უღლეგრძელებდნენ... ახლა უხედები, როგორ უფვარდათ ერთმანეთი!..

დედა. ასე ძალიან დავემზავე. დედანემს? ახეთი ბებერი ეჩანეარ?

ანდრო. მე ვთქვი ღამის პერანგით მაგონებ მეოქი... ის ცნობილი პერანგი... ხომ არ გაცვია შემთხვევით?

დედა. ანდრო!

ანდრო. აქ ისევ ისეა ვველაფერი, შუა ქალაქში ხარ და მაინც სოფელში გვინია თავი და მაინც ის არ არის, რაც ბავშვობაში იყო... არ მესმის, რატომ მოინდობა ამ

მოფანჯარებულ სახლში დაბრუნება, ჯობდა გავეციოდა, შენთვის პატარა, მეუდრო ბინას იფიქრო...
დ.მ.ა. თან ფულიც დაგვრჩებოდა, არა? ეს მომჩვენებს და დედაჩემის სახლია, იმ კლარახი, რომელმაც დედის მავიკრობა გავიწია! მე და ჩემი ძმა ამ სახლში დავიბადეთ, ჩემი უბედური ძმა ამ სახლში მოკვდა...

ა.მ.დ.რ. ახლა არ მოთხრა, მეც აქ უნდა მოკვდიო!

დ.მ.ა. ნუ ამასობრებ ველაფერს! შენ არ იცი, რა მაკავშირებს ამ სახლთან! რამხელა მწვეწნებოდა მამის ჩვენი პატარა ეზო! კარგად მახსოვს, შემოდგომის ერთ დღეს მთელი ეზო ყვითელი ფოთლებით იყო მოფენილი და მე და მამა ჩველი დადილივით ეზოში... მე ერთ ხელში ფოთლები შევიკრიბე, მეორე — მამისთვის შეიკრიბე ჩაკიდებული. ერთი ციქნა ვიყავი... უცნაურია, მე რე ვეღარ ვიხსენებ, რა მოხდა...

ა.მ.დ.რ. დედა, ნუ მიყვები საშინელ ამბებს, თუ შეიძლება... თან მგონი სხვა რამის თქმას აძირებდი... ისე, მეც მახსოვს ბაბუაჩემი, საოცრად ლამაზი, მეტი ლურჯი ცხვირი ჰქონდა. კარზე მიმაგრებული პატარა ფირნიში ვკატყობინებდა — აქ ცხოვრობს და მოღვაწეობს ექიმი ესა და ეს. ახლა კარზე ფირნიშის საცვლად თეთრი ლაქაა... ბიძაჩემი ძალიან კარგად მახსოვს, — განთქმული მონადირე! რა დამაიწვევებს! ვაფრიკაში უნდა დაბადებულიყო! ათასი ჯურის გაურკვეველი წარმომავლობის ლეკვა მოვაყვდა და ნადირობის მივიწყებულ სურვილს უღვიძებდა. ხაბრული ლეკვების. ერთ დღეს, ნადირობის ეინით შეპყრობილმა ბელურებმა დახიჯა თავისი „გველი“. საბრალლო ჩიტიბი მველი მონებებით ვყარა მავიდასე. ცოტა ხანში, როცა მავიდიდან ბელურის დათრევას აძირებდა, კატაკ მიაფოლა — „დიდი

ჯაგა“, მოელს უბანში ვირობებოდა და წრუწუნების პირველდღე მტერი, კვებერთელა ვლადიმერისთვის გამოიწვია ძალღებაც კი პატივითა და რიდიო ეპრობოდნენ... ბიძაჩემმა, იმის საცვლად შეცნიერული ნაშრომი დაწერა ცხოველებზე, მაგალითად, „ნირვანას როლი კატების შემოქმედებაში“, ტყვია ზუსტად თვალებს შორის ჩაუჯინა, „ჯაგა“ დიდხანს და შეუპოვრად ებრძოდა სიკვდილს. მთელი ეზო ხისხლით მოხვარა, როგორც გახსოვს, გვერდით ეზოში პურის საცხობი იყო და მკვლელობის დროს ახლადგამომცხვარი პურის დამათრობელი სურნელი იდგა ქუნაზე... იქვე ხაცხობის წინ მარადიულ გუბეში ქურთის ბავშვები დგაფუნებდნენ კალმახებივით, აღდგომა მოდიოდა, — ველაფერია ვყოფიდა, მთელი ეზო კი ხისხლით იყო მორწყული... შენს ძმას ჰქონდა „საკუთარი ეზოს უფლება“, ანუ როგორც თეთონს უფარდა თქმა: „ჩემს ეზოში, რასაც მინდა, იმას ვიხამ!“

დ.მ.ა. დემეტო, ანდრო, მე რატომ არ შევწვრებივარ, რატომ არ ვიცი ეს ამბავი, როდის მოხდა... ან დედა რატომ არ უშლიდა, რატომ გავურებივებდათ ბავშვებს ამ საშინელებას?..

ა.მ.დ.რ. ასეთი ამბები „შაბათ-კვირას ხდებოდა“, როცა ბებიასთან გვეტოვებდი ხოლმე, შენ საიდან უნდა გენახა. კლარა ვეღლანაირად თანაუგრძობდა თავის პირმშოს, თანაც ნანადირევის შეწვა, ჩახრაკვა და სხვა ათასი გემრიელი კერძის გაკეთებაც ვეღლებოდა... „შემწვარი ბელურა!“ ისიც მახსოვს, ბიძაჩემმა კუს წენიანი რომ მოინდომა და ჩვენი, ბავშვების კუ. ცოცხლად როგორ ჩაუშვა აღუღებულ ქვაბში, — აუცილებლად გამოთქვება თავის ბაქნიდანო. თუ არ უცდები, ბაქნიდან საფერფლის თუ რაღაც სანადირო ბუკის გაკე-

თებას აპირებდა. ჩაიხარშა ჩვენი საბრალლო რეპტილია, მაგრამ უცნაურია, თავისი ვარაჯიდან რატომღაც არ გამოვიდა, ან რა გამოიყვანდა ამბზე, სამართლიანად განრისხებულმა კაცმა მონარშულ რეპტილიას შაფის კვრა მიუხაჯა! წამების იარაღად კლარაბ დიდი სამკურნალო მაკრატელი იქცა! ბოლოს მგონი ის წვენიც დააყოლა... ე, რას ამბობ, ძალიან დიდი მონადირე იყო...

დმდა. საიდან ასეთი ცინიზმი, შეიღო...

ანდრო. ეს ცინიზმი არ არის, დედა, ეს არის ის, რასაც ბავშვობაში ვუყურებდი... მაშინ დიდად არც დამწვავტია გული, ვერ მივხვდი, ვერ აღვიქვი, რა მოხდა. სამწუხაროდ, ყველაფერი ახლა გამეხსნა, ახლა მტკივა... ახე კარგად მაინც არ მახსოვდეს...

დმდა. გასაკვება, მაგრამ ცუდად მაინც ნუ გაიხსენებ ბიძაშენს, რაც არ უნდა თქვა ჩემი ძმა ძალიან კეთილი იყო, ყურადღებიანი, თქვენ როგორ უყვარდით და ვიუდიდათ... (დაეჭვებული) ერთი მიტხარი. უცრემლო კუბო რატომ ახსენე, საიდან მოიტანე?

ანდრო. რა ვიცი, ისე, სხვათაშორის...

დმდა. ისე, სხვათაშორის შენ არაფერს ამბობ ხოლმე. მე ვიცი, რისთვისაც ახსენე! რატომ გინდა ისევ შოშიშალო წერებები? ყოველი შენი დაღუპა ამით შთაგრდება, — ჩემი წერებების დაწვევტით, მერე მოქლი კვირა უნდება ძველ კალაპოტში დაბრუნებას, აღარ შემიძლია, ძალიან ვთხოვ, ნუღარ მოხვალ ჩემთან ნასევამი, თუ მოდიხარ, ფხიზელი იყავი...

ანდრო. შენი თქმით ისე გამოდის, თითქოს მე კვირაში ერთხელ ვსვამდე. მე კი თითქმის ყოველდღე ვხვამ და შენთან ორ კვირაში ერთხელ მოვდივარ, ხომ არის ამა-

ში რაღაც სხვაობა? არა!

დმდა. გაიწვი, ანდრო! უნდა ვთქვათ, რომ გინდასწრაფობა კაცი ხარ, ისევ თავიდან ნულარ გამამეორებინებ რაღაცეებს. როგორ ფიქრობ, მე არ მიჭირს ჩემი ძველი ამბების გახსენება...

ანდრო. დედა, ნუ იქნები ძალიან მკაცრი, თანაც უკვე ძალიან დიდი ხანია ვიცი, აღამაინებს გარკვეული ამბების გახსენება და მოწოლა არ საამოვნებო, თორემ, ისე, ჩემი არ იფოს, ლაპარაკად არიან ქველები.

დმდა. შენ ალკოჰოლი ვალაპარაკებს და კიდევ... კიდევ არ ვიცი, არისოდეს ყოფილხარ ასეთი... ზოგჯერ ხმას ვერ ამოვალბინებდა კაცი, ახლა?.. რამ შეგვკალა, შენ ვერ ხელუბი როგორი გამოორტებული ხარ, ველარა გცნობთ მე და დედა, ვერ წარმოიდგენ, როგორ წერვიულობს შენი ძმა... როცა შენე ვლაპარაკობთ...

ანდრო. რატომ ლაპარაკობ მერე? ანდა დევის რა აქვს ჩემზე სათქმელი? ის, რაც იმ კაცმა დაგვიტოვა, თანაბრად, ძმურად გვეკუთვნოდა ორივეს... სხვა საქმეა, ვინ როგორ მოიხმარს თავის წილს... დიდი ხანია, კლარა ვარ ის პატარა ჩიტუნა, ბიძაწემი რომ ჩამოიღებდა ხოლმე თავისი თოფით! არც ვინმეს მეურვეობა მჭირდება. მითუშეტეს ისეთი ჭკვიანი და ცხოვრების აკანტვში ღრმადნახებული კაცობა, როგორიც ჩემი ძმა! რაც მე შემეძობა, წავიდა, ვათავდა, დიკარვა, ის მარტო ჩემთვის არის „მკედარი ვაგა“, მაგრამ თქვენ რატომ ვერ ინელებთ, არ მესმის, ყველაზე საოცარი მაინც ის არის, რომ ვერ მიხსნით, რატომ ვერ ინელებთ... თუ „გადაფრიდ“ ფულს მიხსტირით, არ ვიცი...

დმდა. რა შუაშია ფული? რატომ შელაპარაკები ასე გაღიზიანებული, როგორ შეიძლება ის ამბავი არ გვადელებდეს მე და შენს ძმას!

კიდე, ძალიან ვთხოვ, ვიღაც ქუჩის ბიჭებს ნუ ადარებ დევისს (თანდათან უწევს ხმას) ანდა რა ახსნა უნდა თქვენს სამარტხვინო საქციელს? მითხარი, სად არის ახლას შენი მეგობარი? (ყვორის) სად არის ის ბიჭი?!

(დღის ყვირილი ანდროს გარკვეულ მოკონებებს უღვიძებს. მის მუხსიერებაში იჭრება მანქანების სიგნალის და მუხრუჭების ხმა; გამაყრუებელი ჭახანით იმსხვრევა მინა; ისმის სტვენა, გაურკვეველი ჩიჩქოლი და ფრიაბული. ამ ყოფნებზე ანდროს ჩაეხშის თავისავე ხსოვნარკვეთილი ყვირილი: — უაპანურე, გააჩურე, შენი დედა ვატირე!..“ ამ მოულოდნელ ცვლის ქვის ტალღაში მიმავალი ნაბიჯების ექო. ისმის რკინის საკეტში გაღატრიალებული გახადების ხმა. ისმის აგრეთვე გაურკვეველი შიშისი და წყლის წვეთების ტკაპური. ნაბიჯების ხმა ხან იკარგება, ხან ისმის)

უცნობი. (შეაყრად) შენ თურმე მატყუებდი!.. ამას შენგან არ მოველოდი!

ანდრო. ახლა რატომ მეუბნებით მაგას... თქვენ გვირდებოდით „ვიმპრი“ „პირველი საქმისთვის“ და ისიც გამოჩნდა... თან... ჩემზე უკეთ იცით, მე რომ არაფერს ჩამირევი!.. ჩვენ ხომ თავიდანვე „მოვიღებარაკეთ...“

უცნობი. (კაგოცხული) უ შენი დედა ვატირე!..

(ისმის ვრუ დარტყმების ხმები. შერეული მოწვევითი ხსოვლის იატაკზე დაძვინის ხმა)

ანდრო. ანდრო, რა დაგეგმართა, უცებ გამოითიშე... ცუდად ხომ არა ხარ, როგორ შემაშინე...

ანდრო. არაფერია... არაფერი... არაფერი...

(იხვე წვიმის ხმაური და ოთახში შემოსული დევის ნაბიჯების ხმა)

ანდრო. ამა! რას არ იზამს თავისი შტერი უმცროსიხათვის უფროსი, ჭკვიანი ძმა.

(ისმის, როგორ ეცემა იატაკზე ფეხსაცმელები)

ანდრო. მეხსიერებამს... ანუ არა, დევი?.. ვამს ნაღდი ტყავის ფეხსაცმელებია... (გულწრფელად) დიდი მადლობა, ძმია...

ანდრო. წინდებიც შეგნით დევს...

ანდრო. ჰო, ვხედავ, მშვენიერი ტყავის წინდებია...

ანდრო. მაინც წამოვიღე, ვიფიქრე, იქნებ ბიჭი როგორმე მიეჩვიოს წინდების ხმარებას შეთქი...

(ისმის ხუნება, — ანდრო ფეხსაცმელებს იცვამს)

ანდრო. დედა, ბიჭო! ზუსტად ჩემს ფეხზეა მოჭრილი... ასე ახლა შეკამოწმეთ...

(ისმის ნაბიჯების ხმა, რომელიც თანდათან „ჩეჩოტკა“-ს ხმაში გადაიზრდება)

ანდრო. კარგი, მორჩი ამ ბაკაბუკს, ქვემოთა მეზობელს სხვანაირი ცეკება უყვარს...

(„ჩეჩოტკა“ შეწყდება. ნაბიჯების ხმა. ისმის გახშირებული სუნთქვა და სავარძლის ჭრიალი, — ანდრო სავარძელში ეღება)

ანდრო. უმ! ერთ წამში ვიღლები ზოღმე...

ანდრო. რასაც შენ უძლებ...

ანდრო. ბიჭო დევი, აბა კარგად დაფიქრდი და წარმოიდგინე: დილით დეგები ღოვინიდან და ვინდა ფეხები ფოსტლებში წაყო ან წინდება ჩაიცვა. უცებ რას ხედავ? შენი საკუთარი, საყვარელი მარტხვინა ფეხის ნაცვლად ვიღაცის საზიზღარი, ბანჯგელიანი მარჯვენა ფეხი გაბია, თან ამას სრულებითაც არ ელოდები. რა მოვიტა? შენი თვალი ელვის სახწრაფით გადასცემს ამ თავზარდამცემ ცნობას შენს ტვინს, ზოლო ტვინი ამ მოულოდნელი ინფორმაციით დაბნეული და სიგიჟემდე შეშინებული ისეთი ძალით იფეთქებს, რომ ქვეყნად ყოველი სამხედრო თუ გეო-

ლოგიური ადვოკატიზმის საბავშვო დონის ბავუნად მოგვეჩვენება...

ღმ30. თუ ვახხოვს, პირველად როდის დათვერი?

ა6ღრო. ეგ სხვა თემაა... მახხოვს, მაგრამ რაში გაინტერესებს?

ღმ30. ხომ უნდა ვიციდე, ტვინი პირველად და უკანასკნელად როდის გადავიბრუნდა!..

ა6ღრო. რა მაგარი ხარ! აი, ამიტომ მიყვარს შენთან ფოფნა და ლაპარაკი! ჩემგან განსხვავებით, შენ ხომ იმას ამბობ, რასაც ფიქრობ, და აკეთებ იმას, რასაც უნდა აკეთებდე! შენ მართალი, პირდაპირი კაცი ხარ! დევი, — ბრალიანი ბიჭი! ანდრო, — უბრალო ბიჭი! არა! ჩვენ სურათი უნდა გადავიღოთ, გადაწყვეტილია! მე, შენ და დედა... თუ ატელიუმი წამოსვდა დაგეზარათ, აქ მოვიყვან ერთ საუკეთესო ფოტოგრაფს ჩემი ძველი ძმაცაცია, „მახმელიაზე“ ერთად გამოვიღებთ ხოლმე... რა მოხდება, სურათი რომ გადავიღოთ? ბავშვობის შერე აღარ გადავიღია, თან შევიპოწმებდით, როგორ გამოვიცვალებო...
ღმ30. მორიგი სიგიჟის კიდევ ერთი ტალღა?

ა6ღრო. არავითარი ტალღა! (მეოცნებე ხმით) შერე ამ სურათს ოქროს ჩარჩოში ჩაესვამთ და ეს იქნება ბოლო დროის საუკეთესო ნიმუში საოჯახო ეგოიზმისა... სათაურიც მოფიქრებული მაქვს: „ორი გამოჩენილი ეგოისტი და მათი ასევე ცნობილი დედა...“ მართლა, ჩარჩოზე გამახსენდა, ჩემს სურათს რა უფავი, სხვა ოთახში ვადაკიდე?

ღმ30. ახლა ხასმელი რომ ვკონდეს, საღვებრძელოსაც იტყვოდი, შერე როგორ ვანერცობდი, თემას, ან რამდენს ილაპარაკებდი?! ხომ არ დალევიდი რამეს?

ა6ღრო. შენ, არამხმელი კაცი, ცხოვრებაში წვეთი რომ არ დაუღვავია, მთავაზობ ხასმელს? მე მთავაზობ?... ოდესღაც ამის გამო მად-

ლიერი ვიქნებოდა, ახლა ასე/საეჭვოდ რომ არ შევჩვევებულა... მაგრამ გული უნდა გავფიქროვებ... ნდა! გადავწყვიტე, დარწმინდ ცხოვრებას ფხიზლად ვუყურებ... მე ის უფრო მაინტერესებს, თავს რატომ არ იცავ, თავი თუ არა, დედა ხომ მაინც უნდა დაიცავ? უცნაური, ეს არა მკავს შენთვის დამახასიათებელ მოძრაობებს ეტყობა, რაღაც ახალი საბრძოლო ტაქტიკა შეიმუშავე, თორემ ჩვენს შერკინებებს აქამდე თავიხი ვარკვეული, ჩამოყალიბებული წესები კქონდა, ოღონდ ძალიან ვთხოვ, ისე ნუ იზამ, წახლი ლაჯებს შორის ამომარტყა...

ღმ30. მე კი მეუბნები, ძველისძველ მელოდისა აკოლიხარო... შენ აღარ მოგებურდა, რა დაეარტყა, ეგ... სარკასტულ-ნატურალისტური ლაზღანდრობა?

ა6ღრო. მე ასე იმიტომ ვლაპარაკობ, შენ რომ უკეთ ვაიგო...

ღმ30. შენი აზრით, ერთმანეთისაგან ჩვენ ისე განვსხვავდებით, რომ მე შეიძლება ვერც კი ჩავწავდე შენს ორასზროვან ქუსურ დიალექტს... თუმცა „აზრი“ კი არა, რომელი დიალექტიკოსია შენა მყავხარ... ერთი სიტყვით, როცა მოვიხილება, მაშინ უფროსიცა ვარ, არა?

ა6ღრო. არა! მე თვითონ უკვე „უსროსი“ ვარ და ჩემზე „ჭკვიანი“ უფროსების დანახვა მტანჯული სიმბოლოებით აღმავსებს ხოლმე...

ღმ30. აი, ბრწყინვალე მჭკვრემტყულების იშვიათი მაგალითი! ალბათ ასეთი მოულოდნელი აფორიზმებით უბნელებ გონებას შენს დეკონერატ თანამოსუფრებს, ანდა პირიქით, ისინი...

ა6ღრო. პო, ისინი მხაბლავენ მოულოდნელად... კარგია, როცა კაცს იუმორის თანდაყოლილი გრძნობა გააჩნია... მხაბლავენ ისინი მოულოდნელად. მოულოდნელად მხაბლავენ ისინი...

ღმ30. მე ვიცი. ლითობის ეს სტა-

დია, ანთებული, „კომპარული ხილ-
ვებით“ აფეთქებული ტვინი ენას
ნებას არ ამღვეს ერთი წამით მა-
ინც გაჩერდეს, ამ დროს ლოთები
გაუთავებლად...

ანდრო. ახავსავებენ ორკაბა ენებს...

დევი. ამას მოსდევს მეორე, უმძი-
მესი სტადია, — გონების სრული
დაბნელება... ძალიან მოვინდება
რადიკის თქმა, მაგრამ ერთ სიტყ-
ვასაც ვერ იტყვი, ვერაფერს გაიხ-
სენებ და ასეთი მტანჯველი მდგო-
მარეობით სასოლოოდ განადგურე-
ბული, პირუტყვად გადაიქცევი და,
რადგან ადამიანი მაინც ადამიანია
და არა პირუტყვი, ის აუცილებლ-
ად დაილუპება, ვერ გაუძლებს...
ადამიანს კლავს ინტელექტის სრუ-
ლი დაშრება, უფრო სწორად, ეც-
ლება ის, რაც თავიდან ასე უხვად
ყოფილ მასში მოთავსებული...

ანდრო. ნეტავ ვინც მოათავსა, ის
რას ფიქრობს ამ დროს?.. საიდან
ასეთი ინფორმაცია, ცხოვრებაში
წვეთი არ დაგილევიან!

დევი. დალევა არ ჭირდება მაგის
ცოდნას, თანაც „გამოჩენილი“ ჩარ-
კოლოების წიგნები მაქვს წაკით-
ხული...

ანდრო. ველაფერი წიგნებით რო-
გორა გაქვს ნასწავლი? ქალებსაც
წიგნების მიხედვით აწეები, თუ
როგორ არის შენი საქმე? მეც
მაქვს ერთი მშვენიერი წიგნი: რო-
გორ აღვაგზნოთ ქალი და როგორ
დაუეკმაყოფილოთ ბუნებრივი
ლტოლვა... უხვად ილუსტრირებუ-
ლი... მე ამისთვის არ მოვხუღვარ,
სხვა რამე მაინტერესებს...

დევი. კარგი, დაუშუაოთ მოვეცი ის
ფული მერე?

ანდრო. ო, ამას არასოდეს დაგივი-
წყებთ!.. ფულიც არ მინდა... არა,
როგორ არ მინდა, უნდა მეთქვა,
„ახლა“ არ მინდა-მეთქი...

დევი. (ეჭვით) ბიჭო, მითხარი, რა-
ტომ მოხვედი!..

ანდრო. მინდა ვიცოდე... რატომ
მოიკლა მამამ თავი...

(მოულოდნელი ტელეფონის ზარი.
დევის ნაბიჯების ხმა, — დევი წყურთავს
იღებს)

დევი. ვისმენთ! პო, ჩემო კარვო, ეს
მე ვარ!..

(ანდრო შეხსიერებით ისევ დედასთან
ბრუნდება. ისევ შემოდის კრიპინების
კრიპინი და ა. შ. ისმის შორეული, ნა-
ზი შელოდია)

დედა. ...ძალიან ღამაში იყო... ოპე-
რის ბაღში ენაზე პირველად... აბ-
რეშუმის თეთრი გვერდზეშესახბე-
ვი პერანგი ეცვა... ძალადი იყო,
მოხდენილი, ისეთი ტანი ჰქონდა,
თვალი ვერ მოეწვიტე...

ანდრო. ვინ, დედა, მამაზე ვეუბნ?

დედა. არა, მამაშენი არ იყო ღამა-
ზი, მამაშენი „ჭკვიანი“ იყო... პაე-
ლზე ვეუბნ. მაშინ სულ ძალის-
ძალად წამოიყვანა იქიდან ოპე-
რაშიც აღარ შეესულვართ... „გავი-
ფიდი, ქალო!“ — ასე, მარტო მამა-
შენს შეეძლო ეთქვა...

ანდრო. ჩვენ მაგ დროს კლარასთან
ვიყავით და ბიძაჩემის გაკვეთი-
ლებს ვიხეობივრებდით. პაელე ვილა?

დედა. თურმე ქმრის თანდასწრებით
არ შეიძლება „უცხო“ მამაკაცების
ყურებას..

ანდრო. კარგი, დამშვიდდი, მაშინ
აღბათ არ გესმოდა ამდენი... „გა-
ვიფიდიო!“ — ეს რამ ათქმევინა მა-
მაჩემს, ასეთი შურარცხოფა იშვი-
ათად გამოვიდა... (ნერვიულად) მე
რატომ მიყვები ვიღაც პაელეს
თავგადასავალს, რატომ, ვკვლია
რომ ძალიან მაინტერესებს!..

დედა. (ისტერიულად) აბა, რა ვაი-
ნტერესებს?

(წამოხტება, ხმაურით გადაადგილებს
სკამს. ისმის მისი ნერვიული ნაბიჯე-
ბის ხმა, — ბოლიას სცემს)

სხვის მანქანაზე ჯდომა და სხვისი
დანაშაულის შეტყაობუნება ხომ ძა-
ლიან საინტერესოა?!

ანდრო. ხუმრობ ალბათ... დამსხე-

რეულ მეგობარზე შეთქვა, საჭესთან ეს იჯდა-მეთქი? „სხვისი დანაშაული!“... ძალიან კარგად იცი, მართალი რომ ვარ...

დმღა. მე ის ვიცი კარვად; მთელი ქალაქი რომ ლაპარაკობს შენზე, — კაცი მოკლავ, შენზე ვი არა, შენ ხომ ფეხებზე გკიდია ყველაფერი, ჩვენზე ამბობენ, — ამ ოჯახის შეილმით...

ანდრო. ჰო, ვიცი თქვენი მთავარი საწუხარი...

დმღა. თუ იცი, მიდი და გადაარწმუნე ხალხი, დაუმტკიცე, შენ რომ არ მჯდარხარ საჭესთან!.. ერთი თუ ჩაწვეთათ რაღაც, მორჩა, გათავებულაა საქმე, სიცოცხლის ბოლომდე ილაპარაკებენ...

ანდრო. დიდი მახალი რამეა ეჭვი, ზუსტად „ერთი წვეთი“ უნდა მთელი ოჯახის განდგურებას!.. (ღევის ინტონაციით) „იმ ბიჭს მაინც აღარაფერი ეშველება, რას ვატყაობ, ერთი ვიცოდე, თქვი და გათავდება ყველაფერი, შენ თუ ვხამოვნებს მანდ ფოფნა, იჯექი, მაგრამ ჩვენ აღარ შეგვიძლია, დავიდალეთ, გავწვალდით მე და დედა, აღარ ვუარვითარო!“ ვისი სიტყვებია, ჩემი? თქვენი ამბავი რომ ვიცი, ამ შვირფას სიტყვებს პირდაპირ ვადმოიღებდით რომელიმე ხატულევიზით სერიალიდან, ვინ გარიგებდათ ჭკუას, ციდან ჩამოცვივდით, ამის დედა ვატირე? იმის ნაცვლად, რაიმე ხანუგაშო ვეთქვათ, აქეთ მიხდებოდა თქვენი დამშვიდება...

დმღა. (ვეირის) გაჩუმდი! შენ ხმა არა გაქვს ამოხალბები! რაც არ უნდა ვითხრათ, ყველაფერს უკუღმა იგებ და ყოველთვის შესს სასარგებლოდ ატრიალებ... (დაცინვით მშვიდად) რა ვახაკვირია, მამაშენის შეილი არა მარ! ისიც ზუსტად ასე ცხოვრობდა, როგორც უნდოდა...

ანდრო. (ნერვიულად) დაანებე ამ

მამაჩემს თავი!

დმღა. ანა, ჩემო კარგო, გეტყვამ... ვახანებებ... შენ ყველაფერს იცნობ... დე...

ანდრო. ამაზე მეტი რაღა უნდა ვიცოდე?

დმღა. გეტყვი... მოვიყვები „დედის და მამის“ შენგან დოფარულ მხარეებზე, ტყბილ და უშფოთველ ცხოვრებაზე, კადვე ჩვენს ათწლიან „მტანჯველ“ განმორებაზე და მერე „დაუიწყარ, ამაღლელებელ“ შეხვედრაზე; ჩემზე, რომელსაც ადენი ხნის შემდეგ ქმარი დაუბრუნდა და რომელსაც გადამეუული ვიყავი, მამაშენზე, „შორეული ნიოსნობიდან“ 10 000 ხამინელი თვისება რომ ჩამოიტანა, სხვანაირი, ავადმოფი დაბრუნდა და, რაც მთავარია, ბებერი იყო!.. მარტო მისი ფსელიკიანი საცვლების და თეთრეულის რეცხვა რად ღირდა!..

ანდრო. რას ამბობ, მახსოვს, თავს არ იზოგავდი!

დმღა. გაჩუმდი! შენ ვერასოდეს გაიგებ, რა გადაიტანე!.. მამაშენი 15 წლით უფროსი იყო ჩემზე... იქიდან უკვე ფოვლად გამოუსადეგარი ბებერი ჩერჩეტი დაბრუნდა! ბებერი არწივი ვი არა, — ბინძური, გარყვნილი ბერაკი ჩამოვიდა! ან რას ბრუნდებოდა! ღმერთო, როგორ ყარდა!.. მოვიყვე, ჩვენს ბოლო დროინდელ სიყვარულზე? იცი, ეს რა კოშმარია? ბებერი, სუნიანი ცვედანი! კუილს ვეღარ იკავებდა და მაინც მაიბულებდა მასთან დეწოლილიყავი... უკბილო, ზურუსიანი მიცვალებული ოპ, როგორ მძულდა, როგორ ვერ ვიტანდი!..

ანდრო. (ძლივსგასაგონად) ღმერთო ჩემო!.. ხომ შეიძლებოდა ქაოსიდან სამყარო დაბადებულიყო... ან ანტი-სამყარო მაინც... ჩემმა ქაოსმა ქიმერა ამოახველა. მაგრამ ქიმერები აღარ არიან, ჩემი ქაოსი ბერწი აღმოჩნდა... ბებერი, სუნიანი ქაოსი...

(ანდროს გონებაში იჭრება გაურკვეველი, ქოტური ხმაურია — ვერ გაიგებ, წვიმს, ზღვა ხმაურობს თუ მდინარე. ანდრო დევის ოთახში „ბრუნდება“, ისმის, როგორ დებს დევი ტელეფონზე ურპილს. ნაბიჯების ხმა, — დევი ხაზარძელში ჯდება)

დ330. მეონი რაღაც მკითხე...

ანდრო. პო, მამაზე გკითხე, თავი რატომ მოიკლა მეოქო... რატომღაც მეონია, რომ თავი მოიკლა...

დ330. რა გულუბრყვილო ხარ... მამას მანქანა დაეჯახა...

ანდრო. (გაბრაზებული) ბიჭო, ჩემს გასაგებებად მოივინე ეს ახალი ვერსია? ვერ გაევიგე, დამცინი. ამის დედა ვატირე?.. ანდრო მანქანას აჯახებს კაცს. კაცი ანდროს მამას აჯახებს მანქანას! რა არის ეს? ასე აბუნად ანაგლები ვარ, რომ რაღაცას ვეკითხები და შენ ჩემს ტივილს ფეხებზე იკიდებ? თქვენ რა გგონიათ, ისე ადვილად მომიხელებთ, რომ შენს ფარულ დაცინვას და დედაჩემის ამკარა აგრესიას ვერ მივხვდები? ხომ არ გეჩვენება რაღაცეები? არაფერი შეგეშალოს, ბიჭო! თუ ვინდა, „სხვანაირად“ დავგლაპარაკო? თუმცა რა უნდა დავგლაპარაკო, არ ვიცოდე მაინც, ვინა ხარ!.. ახლა, კეთილი ინებე და ის დამიბრუნე, რისთვისაც მოვედი, რადგან თავის ძველ ადგილზე ვერ ვბედავ, ალბათ უკეთესი ადგილი „გამოუნახე“, მამაჩემის ნაჩუქარი არ არის?!

დ330. რაზე ამბობ?

ანდრო. რაზეც გკითხე, სურათზე, ჩემს სურათზე, მამის ნაჩუქარ სურათზე, უცნობი მხატვრის დახატულ პეიზაჟზე, ოქროსფერ ჩარჩოში ჩასმულ ჯანდაბაზე, მეტი რა ვითხრა, როგორ ავიხსნა... რა იყო რას ვატრუნე და მოიწვინე?

დ330. არა, კი არ ვეიტრუნე... მე თვითონ როგორ ავიხსნა...

ანდრო. (დაეკვივებული) ბიჭო, დევი, სურათი გამოვიდა?

დ330. არ ვიცი, როგორ ვითხრა,

ანდრო... უცებ გადავწყვიტე ცოლი მოვიყვანო...

ერქონეშული

ანდრო. მე კი ვეპყრებ... მე რე დავიჯერე... მე რე ჩემი ნივთები რა შეუამა შენს დედაკაცთან? ასე უკითხავად სურათი როგორ გამოვიდა? გეთქვა და, განუქებდი... ან რაღა დროის შენი ცოლია! დედა, ბიჭო, ასეთი რა ჯადო გაგიკეთა იმ ახეარმა, რომ ასე აბუნტრუციდეს ბებური ჩათლახი! შენ ხომ არ გააფრინე! ვერ იპოვნე უკეთესი გასართობი? არა, მე მაინც წესიერი კაცი ვარ, ძმისთვის ვხრუნავ, — მარტოობას მიჩვეულს არ გაუჭირდება-მეთქი, თორემ შენი ამბავი რომ ვიცი, რამე გამოსავალს აუცილებლად იპოვნი, ბოლოსდაბოლოს შეიძლს დევის დაარქმევა, — დევი დევის ძე, — მიუღე ოჯახი დეკვით იქნებით სავსე... ჩემი სურათი როგორ გავიდა, ბიჭო! გადასარევია ამის დედაც ვატირე!.. ბარემ ისიც მითხარი, გამომხილევინ არის — ის „დალოცვილი დედალი ზოზობი“, ის „მადლიანი“, რომელმაც მიზნად დაიხსნა, ამქვეყნად ზღაბრული არსებები უნდა მოვამრავლო და ვავთავოთ საქმე, წავალ, ჩემს გზას ვეწევი, მე აქ აღარაფერი მესაქმება...

დ330. ანდრო... არ მინდოდა ასე, პირდაპირ ფაქტის წინაშე დამკვივნებინე... ადრე უნდა მეოქო... ჩემი ბრალია...

ანდრო. ბიჭო, როდის აქეთ დავებენა, რას ბლეკუნებ, პირდაპირ მითხარი, გასაგებად...

დ330. ანდრო, მე ღიზიკო მომიყავს ცოლად...

ანდრო. ვინ?.. ჩემი ღიზიკო?

დ330. პო, შენი ვოგო, ჩვენ ასე გადავწყვიტეთ...

(ისევ შემოდის წვიმის ხმაურია. ისმის წვიმაში მიმავალი კაცის — ანდროს ნაბიჯების ხმა. ისმის ანდროს სიტყვები: „აუცილებელია, მამის ანდროს გამოგვეხადოს, სიმართლე რომ გაიგო?“)